

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 47/2016-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Vajdom, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 23/2015 a jeho rozsudkom z 28. apríla 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Vajdom, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 23/2015 a jeho rozsudkom z 28. apríla 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Vo veci starostlivosti súdu o maloletú [REDAKOVANÉ]... bol rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2 P/20/2013-383 zo dňa 12. 2. 2015 zamietnutý môj návrh na zníženie výživného a o trovách konania bolo rozhodnuté tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Na moje odvolanie zo dňa 5. 3. 2015 proti tomuto prvostupňovému rozsudku Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 8 CoP/23/2015-463 zo dňa 28. 4. 2015 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu potvrdzuje. O trovách konania bolo rozhodnuté tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.“

Sťažovateľka ďalej argumentuje:

„Podľa mojich informácií na internetovej stránke a ani na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline nebol podľa § 156 ods. 3 OSP zverejnený čas a miesto verejného vyhlásenia rozsudku vo veci Krajského súdu v Žiline č. k. 8 CoP/23/2015 a tento rozsudok nebol vyhlásený verejne. Takýmto postupom odporcu v tomto konaní bol porušený článok 46 ods. 1 a článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.“

Podľa názoru sťažovateľky:

„Odôvodnenie rozsudku Krajského súdu Žilina nespĺňa požiadavky ustanovenia § 157 ods. 2 OSP a preto je tento rozsudok nepreskúmateľný. Krajský súd v Žiline sa vôbec nevysporiadal s mojimi námietkami prednesenými v prvostupňovom a v odvolacom konaní. Tým, že Krajský súd v Žiline riadne neodôvodnil tento napadnutý rozsudok odňal mi právo konať vo veci. V odôvodnení tohto rozsudku odporcu absentuje právne posúdenie veci podľa ustanovení Zákona o rodine... V tomto konaní neboli splnené zákonné dôvody na to,

aby Krajský súd v Žiline postupoval podľa § 219 ods. 1 OSP, pretože prvostupňový rozsudok nebol vo výroku vecne správny a bol nepreskúmateľný.“

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 CoP/23/2015-463 zo dňa 28. 4. 2015 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 CoP/23/2015-463 zo dňa 28. 4. 2015 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľke [REDAKOVANÉ] sa priznávajú trovy tohto konania v sume 296,44 EUR, ktoré je Krajský súd v Žiline povinný zaplatiť sťažovateľke [REDAKOVANÉ] na účet advokáta JUDr. Jána Vajdu... do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zo sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľky krajský súd potvrdením rozhodnutia súdu prvého stupňa o zamietnutí jej návrhu na zníženie výživného na maloletú dcéru porušil jej v sťažnosti označené základné právo podľa ústavy a právo podľa dohovoru.

V nadväznosti predmet sťažnosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci

samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne

a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd pripomína, že uvedený článok ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať však zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Z už uvedeného (pozri najmä časť I tohto uznesenia) vyplýva, že podľa tvrdenia sťažovateľky k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo postupom krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutým rozsudkom, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý návrh sťažovateľky na zníženie výživného na maloleté dieťa zamietol.

Vychádzajúc z uvedených všeobecných východísk, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní pristúpil k preskúmaniu sťažnostnej argumentácie sťažovateľky, ktorá je vo svojej podstate založená na argumentácii, že krajský súd:

- nezverejnil „na internetovej stránke a ani na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline... čas a miesto verejného vyhlásenia rozsudku... a tento rozsudok nebol vyhlásený verejne“ (ďalej len „prvá námietka“),

- napadnutý rozsudok náležite neodôvodnil a zároveň „sa vôbec nevysporiadal s mojimi námietkami prednesenými v prvostupňovom a v odvolacom konaní“ (ďalej len „druhá námietka“).

II.1 K prvej námietke sťažovateľky

Podľa § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Podľa § 214 ods. 3 OSP ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4), o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3.

Predsedníčka senátu krajského súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr 445/2015 z 23. októbra 2015 okrem iného uvádza:

„Dňa 20. 04. 2015 bol nariadený uznesením termín verejného vyhlásenia rozsudku na deň 28. 04. 2015 o 9.00 hod. č. dv. 10 pojednávacej miestnosti. Vec bola vyvesená na

úradnú tabuľu krajského súdu dňa 22. 04. 2015. Vyhlásenie rozsudku bolo internetovej stránke MS SR oznámené dňa 22. 04. 2015. Uvedené vyplýva zo zoznamu na č. l. 458 spisu. Podľa zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku spísanej pred Krajským súdom v Žiline dňa 28. 04. 2015 predsedníčka senátu konštatovala, že bola dodržaná lehota na oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v zmysle ust. § 214 ods. 2 a § 156 ods. 3 O. s. p. a bolo oznámené aj vyhlásenie rozsudku na internetovej stránke MS SR dňa 22. 04. 2015. Následne bol rozsudok okresného súdu vyhlásený verejne v mene Slovenskej republiky.

V danom prípade bola vec teda vyvesená na úradnej tabuli krajského súdu dňa 22. 04. 2015. V uvedený deň bolo oznámené aj vyhlásenie rozsudku na internetovej stránke MS SR. Lehota začala plynúť nasledujúcim dňom t. j. 23. 04. 2015 a uplynula dňa 27. 04. 2015 (pondelok). Rozsudok bol vyhlásený nasledujúci deň t. j. 28. 4. 2015. Podľa odvolacieho súdu bola tak dodržaná pred jej vyhlásením zákonom stanovená lehota najmenej 5 dní podľa § 156 ods. 3 O. s. p. O tom, že rozsudok krajského súdu bol vyhlásený a to verejne svedčí zápisnica o verejnom vyhlásení rozsudku.

Okrem toho z obsahu spisu okresného súdu ani z odvolania matky dieťaťa podaného prostredníctvom jej splnomocneného zástupcu nevyplýva, že by nimi bol požiadaný súd o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami v zmysle ust. 45 ods. 4 O. s. p. Nebolo preto povinnosťou krajského súdu oznamovať matke dieťaťa a jej splnomocnenému zástupcovi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku v zmysle ust. 214 ods. 3 O. s. p. elektronicky.“

Z predloženej fotokópie spisovej dokumentácie a príslušnej administratívnej agendy ústavný súd zistil, že krajský súd uznesením č. k. 8 CoP 23/2015-457 z 20. apríla 2015 nariadil termín verejného vyhlásenia napadnutého rozsudku na 28. apríl 2015. V tento deň bol následne napadnutý rozsudok krajského súdu verejne vyhlásený, o čom svedčí zápisnica o verejnom vyhlásení rozsudku krajského súdu z 28. apríla 2015. Krajský súd zabezpečil zverejnenie informácie o mieste a čase jeho verejného vyhlásenia na svojej úradnej tabuli, ako aj internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky 22. apríla 2015, t. j. 6 dní vopred.

Z už uvedeného vyplýva, že krajský súd zabezpečil zverejnenie informácie o dátume, čase a mieste vyhlásenia napadnutého rozsudku v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a následne napadnutý rozsudok i verejne vyhlásil, pričom ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by v tejto súvislosti signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, t. j. taký, ktorý by nemal oporu v zákone.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Skutočnosť, že sa sťažovateľka nedozvedela o mieste, dátume a čase vyhlásenia napadnutého rozsudku, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru. Navyše sťažovateľka nevyužila možnosti, ktoré jej na zabezpečenie práv ako účastníčky napadnutých konaní Občiansky súdny poriadok poskytuje v ustanoveniach § 44 a § 214 ods. 3 v spojení s § 45 ods. 4 OSP.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že prvá námietka sťažovateľky je nedôvodná, a preto sťažnosť v časti, ktorá sa týka tejto námietky, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K druhej námietke sťažovateľky

Druhá námietka sťažovateľky spočíva v jej tvrdení, že krajský súd napadnutý rozsudok náležite neodôvodnil a zároveň „*sa vôbec nevysporiadal s... námietkami prednesenými v prvostupňovom a v odvolacom konaní*“.

V súvislosti so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľky ústavný súd považuje za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza:

„V preskúmvanej veci okresný súd rozsudkom zamietol návrh matky dieťaťa na zníženie výživného keď porovnajúc okolnosti v čase predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom (v čase uzavretia rodičovskej dohody v r. 2012) s okolnosťami zistenými v súčasnej dobe dospel k záveru, že nenastala taká podstatná zmena na jej strane, ktorá by odôvodňovala vyhovieť jej návrhu.

Odvolačí súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že okresný súd po predchádzajúcom zrušení veci odvolacím súdom za účelom zisťovania dôvodov vedúcich zamestnávateľa matky dieťaťa k skončeniu služobného pomeru u policajného zboru v skúšobnej dobe a bez pochybností zistil, že k tomuto došlo v dôsledku správania sa matky dieťaťa. Prejednávanú vec preto aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu poukazuje na to, že zníženia výživného sa povinný rodič môže domáhať, ak u neho nastane taká zmena pomerov, ktorá by mu znemožňovala platiť výživné v pôvodnej výške. Pre zníženie výživného platia relatívne prísne kritéria. Súd v konaní musí preskúmať dôvody, na základe ktorých došlo k zhoršeniu schopností a možností povinného platiť výživné. Ak sa teda povinný rodič vzdá výhodnejšieho zamestnania, ak jeho finančná situácia sa inak zhorší z jeho vlastnej viny alebo ak vlastným zavinením stratí zamestnanie (ako tomu bolo v danom prípade keď matka dieťaťa skončila služobný pomer podľa § 190 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru), je povinný aj naďalej platiť výživné v rovnakej výške.

Odvolačie matky dieťaťa odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

Pokiaľ matka dieťaťa v odvolaní v prvom rade poukazovala na to, že rozsudok okresného súdu nie je riadne odôvodnený tak odvolací súd sa s jej námietkou nestotožnil. V odôvodnení rozsudku sú uvedené skutkové zistenia s odkazom na príslušné dôkazy a so záveru súdu tiež vyplýva z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri svojom hodnotení riadil. Rozsudok okresného súdu preto obsahuje zákonné náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. K poukazovaniu matky dieťaťa na to, že sa súd riadne nezaoberal výdavkami na maloletú, príjmami otca dieťaťa a skutočnosťami, ktoré v záverečnej reči na pojednávaní konanom dňa 22. 01. 2015 predniesol jej splnomocnený

zástupca, odvolací súd poukazuje na to, že v danom prípade bolo potrebné hlavne posúdiť dôvod pre ktorý sa matka dieťaťa stala nezamestnanou. Okresný súd tento správne uzavrel ako konanie zapríčinené matkou dieťaťa. Napriek uvedenému o výdavkoch na maloletú nemal ani odvolací súd dôvod pochybovať. Od posledného rozhodnutia v r. 2012 je maloletá vekovo staršia a preto možno dôvodne usudzovať, že jej potreby (oblečenie, obutie, výživa, školské potreby a mimoškolské aktivity) sú len vyššie. Okrem toho ak by sa príjem otca dieťaťa aj zvýšil tento si vyživovaciú povinnosť k maloletej s ohľadom jej vek plní výkonom osobnej starostlivosti. Pokiaľ matka dieťaťa v odvolaní spochybňovala výpovede svedkov k dôvodom skončenia jej služobného pomeru odvolací súd poukazuje hlavne na to, že okresný súd si pripojil osobný spis matky dieťaťa vedený u jej služobného úradu. Z obsahu tohto boli aj odvolaciemu súdu nesporne zrejmé konania matky dieťaťa v pozícii príslušníka policajného zboru, ktorých sa počas skúšobnej doby dopustila a pre ktoré bol jej služobný pomer v štátnej službe trvajúci od 01. 07. 2011 skončený a to dňa 01. 02. 2013.

Z týchto dôvodov matka dieťaťa v odvolaní neuvádza žiadne relevantné okolnosti, ktoré by neboli predmetom prvostupňového konania, resp. ktoré by súd pri svojom rozhodnutí nezohľadnil. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.“

Vychádzajúc predovšetkým z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že argumentácia krajského súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku a zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktoré majú na pamäti predovšetkým záujem maloletého dieťaťa. Závery krajského súdu preto nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnené, ani za arbitrárne. Ústavný súd rešpektuje, že je primárnou úlohou všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor krajského súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné, logické a vyvážené, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Na základe uvedeného ústavný súd, poukazujúc na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (III. ÚS 3/97, II. ÚS 141/04), dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť i vo vzťahu k druhej námietke odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal jej ďalšími návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2016